

Тапата

Ама че шантаво разслоение във пластове на съзнанието ми. Успях в рамките на 2-3 седмици да се дам толкова мощно на късо, че сега плувам свободно из всякакви прослойки и зяпам. На различните нива се будят различни емоции, понякога реакции, друг път оплаквания, понякога смях, но без значение какво разглеждам някак го давам на късо и се извеждам извън него. А отвън, като гледам навътре, виждам голям батак от разкъсвания, които не могат да се съединят както преди и седят в учудване. Единствената защитна реакция е да твърдят, че е болезнено и по-добре съзнанието ми да седи настрана. За миг се оставих да проверя колко боли. Боли ли, ако разкъсам картина? Чуват се звуци, малко резонанс на някои от тях, малко боклук изпада и това е. Нали е само картина – не може да боли кой знае колко. Ама може голям драматизъм да се вкара. А драматизмът помага да се поддържат образите, които рисуваме по картините си. Имат спояваща сила. И държат неудържимото със страшна сила – огромната сила, провокирана от страха.

Колкото повече ме е страх, толкова повече отричам и още повече напрежение създавам в пространството между картината и страха. И напрежението е като живителна сила – постоянно издава вибрацията си и търси откъде да избие и като се канализира, сякаш силата му е огромна. Дори е ползотворна. Създава илюзия за основа – за сила, която си има точка на пораждаване и отблъскване. Два полюса, които създавам противоположни един на друг – първия от себе си, а другия го взимам отвън. Спойката я поддържам със страх, че ако се разпадне "основата" ще ми изчезне силата и ще съм слаба. Всъщност – страха че съм слаба е израз на това, че не се доверявам на същността си и я обличам в маски, които компенсирям със зависимости, за да ги поддържам цели.

В основата на страха от самодоверието е нуждата от зависимост. Нуждата ми да съм се захванала здраво за нещо. Децата се страхуват да бъдат сами. Имам си основни хватки и като маймунка скачам от лизан на лизан. Като си изпусна лиана, имам си други номера, за изкуствено създаване на опора – вдигам си защитните стени и се самоизолирам. Така във всеки един момент, без значение дали контактувам или отказвам да контактувам със средата и хората, имам опора, за която да се държа. Опора, която контролирам с ума си, защото в ума си съм я създала. Опора, която се задейства при идентификация на типови ситуации. И сработва, защото имам пропуски във разпознаването на защитните си маски, по които да дам обратна връзка към същността си. Така добре си сработва машината, с която се държа в плен на собствената си клетка, че в основата ѝ е вярата, че имам нужда от нея. Че без клетката, нямам на какво да разчитам, нямам опора, стабилност и сила.

Друг е въпроса, че изобщо не се питам откъде идва силата, с която да поддържам илюзията за клетката, със колекцията от образи в нея. Тази сила сякаш я взимам отникъде и я влагам срещу себе си, а това съм самата аз със капацитета, който ползвам от потенциала, който разкривам. Така се случва, че колкото повече се лутам в лабиринта (с благодарности за пояснение на смисъла на думата) на самопознанието си и колкото повече капацитет имам да работя със силата си – толкова повече я влагам във решетките на клетката си.

А отвътре на клетката няма радост. Чистата изворна радост на сътворението не извира. Заменена е със силни емоции и чувства: удоволствие, мъка, болка, страст, желание, обич, зависимост, нужда, амбиция, стремеж...

В проблясъците от последните си седмици се видях да правя неща, които бях написала на едно листче, че не мога. Скъсах листчето и го хвърлих зад гърба си. Това беше една игра, измислена в семинар, който посетих. Там имаше и друга игра, в която в зала, осветена от свещи и с множество препятствия по пода, се оставих да бъда водена със затворени очи от един човек, почти непознат, за кутрето на ръката си. Семинар, в който излезнах пред 50 човека с микрофон в ръката и пях за първи път в живота си. Семинар, в който витаеха страхове, неувереност, блестяха клетки и тежки окови. Място, където освободената същностна вибрация ми показва какво съм в цялост. Показа ми, че нося опората в себе си, в зависимост от това къде избира да позиционирам центъра си на осъзнаване – веднага тази точка става основна вибрация на цялото ми същество. Освободя ли се от самозатварящото се пространство, което създавам около себе си и се опра в центъра си, разбрах че имам силата да се насочвам към всичко, че няма нещщо, към което да се насоча и да не се получи. Усетих огромната сила, която не е зависима от нищо и която не се пилее, а вибрира в едно в цялото ми тяло и в цялото ми същество и там, където вече не съм аз. И щом се отпуших, можах да видя и другите участници в семинара – всеки с неговите си неща. Успях да се зарадвам дълбоко и искрено на трансформацията, която се случваше с всеки един от нас. Успях да се поклоня в себе си, че скочих в този шанс, без да имам очаквания и въпреки страха си, че нямам опора.

Бях толкова радостна и пречистена след семинара, че не усетих как ума ми удобно се нагоди в новата обстановка и я адаптира за пореден път към представите си. Вярно, даде някои жертви, но веднага ги впрегна да му служат. Веднага се породих още по-голяма несигурност, тапата ми отново беше наместена на мястото си и забълбука енергията ми, набираеща напрежение и сила, за да избухне отново ☺

И взе че гръмна и сега се скитам и зяпам и се виждам, защото “раните” още болят и сега те са в неизгодното положение да излъчват сигнала си и да са видими. И този момент също ще си отmine и отново ще си сложа тапата, но никога вече няма да успея да се запуша плътно като преди. Това не е пожелание, а просто така стоят нещата. И го казвам защото си плувам свободно във собствени води и просто знам. Нали се сещате за една песен от филма Аризонска мечта, за рибата, която не мисли, тя просто знае. Айде със здраве и благодаря на всички. Успех

П.П. Семинара се казва “Проява на гласа”. За всеки който намери сили да се самопровокира и да види живота извън собствената си клетка, да чуе собствената си вибрация и да преоткрие силата в себе си, ето ви координатите: <http://www.essencebulgaria.org/BG/drugi.asp#glas>
Не ви зарибявам, просто на мен ми свърши страхотна работа и ми се щеше да го споделя с вас.

София

16.04.2008